

Gustav Johansson. *Les llengües de la meua vida*

Primer premi de la categoria intermedi-suficiència-superior, en la modalitat individual

Les llengües de la meua vida

Soc suec. Creu-me, em sento suec. No obstant això, si fes una llista dels idiomes que parlo amb més freqüència, el suec ocuparia la tercera (o ara que dedico tantes hores al català: la quarta) posició.

No m'identifico amb cap idioma en concret. Els idiomes són eines per comunicar. El que és més important, per a mi, són les persones que m'han motivat per estudiar les llengües de la meua vida.

Comencem.

L'àvia

Durant la meua infància, els meus pares treballaven molt i per això passava més temps amb la meua àvia que amb ells. La cosa més important que em va dir la meua àvia va ser: "*La saviesa no pesa gens.*" Aquesta oració me la repeteixo molt sovint.

La meua àvia és una persona de principis i ella troba molt important com la gent es comporta i com parla. Quan era petit m'ho deixava molt clar. Penso que per això no tinc dialecte quan parlo en suec. És curiós, perquè el meu poble es troba al centre d'*IKEAlandia* i és una zona que té un dialecte molt conegut i més aviat fort.

Mirant al mirall del temps, veig que aquella època de la meua vida va ser molt important per al desenvolupament de la meua personalitat multilingüe.

CONFESSIÓ: El dialecte és un aspecte molt important de la identitat relacionat amb l'idioma. No en tinc.

Els estudis obligatoris

Als deu anys vaig començar l'anglès. Normal. No puc dir que m'agradés. Després, l'alemany. Millor, però difícil.

Passaven els anys i, quan estava a punt d'acabar l'escola secundària, la meua professora d'alemany va repartir un fullet amb el títol: "*Els idiomes obren portes.*"

Aquella frase em va quedar inscrita en un lloc central de la meua ment. Recordo perfectament aquell moment i penso que el fullet i les paraules de la professora em van despertar. Sí, de debò! Vaig començar a pensar en les raons per aprendre idiomes i en el món que m'esperava.

Categoria intermedi-suficiència-superior. Gustav Johansson. *Les llengües de la meua vida*

La importància d'un bon ambaixador

Adolescència, l'època en què tothom busca la seva identitat. Navegant en aquest oceà d'emocions intentava trobar la direcció i aferrar-me a coses que m'interessaven.

Al batxillerat em va tocar una professora molt bona d'alemany. Va organitzar intercanvis amb estudiants a Alemanya. Vam llegir diaris i llibres. Vam organitzar un viatge a Alemanya. Tot molt bé, però reconec que trobava les obres de Goethe poc interessants, més aviat esgotadores. No m'identificava gaire amb els sofriments del jove Werther.

CONCLUSIÓ: M'ho vaig passar molt bé a classe, tenia ganes d'aprendre, i en conseqüència, també vaig aprendre molt.

La primera aventura

Tenia divuit anys i estava acabant el batxillerat. Quines opcions tenia? Hauria de sortir d'aquest poble d'alguna manera, ho tenia molt clar. Aleshores, la meua professora d'alemany em va proposar un curs d'alemany avançat a una universitat a Alemanya. Sense pensar-ho dues vegades, m'hi vaig matricular.

Vaig arribar a Alemanya i va ser una passada! A més, va ser la meua primera experiència de viure fora de casa. Eren sentiments de por, d'esperança, de possibilitats i de llibertat, tots barrejats com a petites papallones a l'estómac.

Estudiava amb gent d'Europa de l'Est. Això vol dir que coneixien el rus com jo i tots els suecs de la meua generació coneixíem l'anglès. Genial! Només podíem parlar en alemany. Evidentment, van ser unes condicions molt favorables per desenvolupar el meu nivell de l'idioma, i també les meves habilitats socials.

Molt aviat em vaig adonar que, de debò, els idiomes obren portes.

Vides paral·leles

Els meus companys de classe eren de països com Estònia, Polònia, Bielorússia, Ucraïna o Hongria. Geogràficament molt a prop, però, psicològicament i històricament, tan lluny.

Aquests països no eren lliures abans del 1991. Fins aleshores els dominava la Unió Soviètica. Em van explicar que per a ells havia estat obligatori estudiar rus.

L'últim dia vam celebrar un acte. A la fi de la vetllada alguns dels meus companys es van reunir per cantar una cançó. Va ser una cançó en rus. Una cançó que havien après al col·legi quan eren petits. De cop, els nostres professors, que eren de l'antiga RDA o d'Alemanya de l'Est, es van unir al cor i sabien les lletres perfectament. Quan van acabar, tots estaven plorant. No de felicitat, sinó per memòries d'una vida passada i d'una unió en contra d'una força que els controlava. Havien

Categoria intermedi-suficiència-superior. Gustav Johansson. *Les llengües de la meua vida*

cantat en rus, i mai en les seves vides havien volgut aprendre'l. Tanmateix, era una llengua de les seves vides.

L'efecte papallona

Després d'aquest curset a Alemanya, vaig tornar a Suècia per començar estudis d'enginyeria. Per ser enginyer has d'estudiar molt i pot ser que t'atabali una mica. Per aquest motiu, uns anys més tard, volia prendre'm un descans. Estava parlant amb una amiga i li vaig preguntar què li semblava si tornés a Alemanya per un temps o si fes una altra cosa. Em va recomanar que anés a Barcelona. Ella hi havia estat i li havia agradat molt.

La decisió d'anar a Barcelona va canviar la direcció de la meua vida. En aquest moment no ho sabia jo, ni ella tampoc (crec).

CONSIDERACIÓ: Una decisió molt petita i que sembla no significativa en el moment de prendre-la, pot tenir conseqüències de proporcions molt grans i inesperades en el futur.

Castellà a la catalana

Barcelona. Hi havia vingut per estudiar castellà. Va anar molt bé i la veritat és que no era gaire complicat..., fins que apareixien els subjuntius. Què era allò? Relacionats amb les probabilitats i els sentiments? No, no, no, soc suec. El meu món i el meu idioma era blanc o negre. Simple, i políticament correcte.

Com parlaven els espanyols em semblava molt estrany i, a més, no tenien vergonya de dir paraulotes!

Estudiat, entès i un cop acabat tot això em vaig adonar que són colors. Els idiomes llatins tenen el subjuntiu per matisar tots els adjectius i fer-ne una llengua viva.

I el català, què? Abans de pensar de venir a Barcelona, no sabia que s'hi parlava català. Soc un ignorant? Potser. Però, més que una autobiografia, aquest document és una confessió. Doncs, ho he confessat, oi!

La barreja mata

Després de cinc mesos a Barcelona, vaig tornar a Suècia per acabar la carrera. Pensava que això del castellà havia anat molt bé i tenia ganes de refrescar l'alemany. Em vaig matricular a un curs a la Universitat.

Impossible. No podia. Què havia passat? Feia quatre anys parlava alemany. Com era possible que ara l'entenia, però no el podia parlar!

Penso que el meu cervell és com un bloc de pisos. A cada pis hi ha memòries, habilitats o idiomes. Cal mantenir els pisos, si no, no romandran en bones condicions. Si la cosa va molt malament,

Categoria intermedi-suficiència-superior. Gustav Johansson. *Les llengües de la meua vida*

pots fins i tot perdre les claus d'alguns pisos. Efectivament, no havia pagat la hipoteca del pis de l'alemany i el meu cervell ara només anava al pis del castellà, a la primera planta.

Barcelona per sempre

A Suècia fa fred i tot és blanc o negre. Ja ho sap tothom. A més, el que importa moltíssim és el que la gent del voltant teu pensa de tu. Per a mi, unes condicions insuportables per viure.

El resultat va ser que, després de quatre mesos a Suècia, vaig tornar a Barcelona per acabar la carrera a la UPC. Dono les gràcies a Déu per crear l'ERASMUS.

Universitat. Màster. Feina.

Ara fa gairebé deu anys que l'idioma que parlo més és l'anglès. La meua millor amiga és anglesa, el meu millor amic és americà, i a més, treballo en anglès cada dia.

Escrivint aquest text, veig com un idioma, que no m'importava gaire fa vint-i-cinc anys, s'ha convertit en un idioma molt important i que domino, en part, gràcies a persones que estimo.

La conversió al català

I el català, què? Després de tants anys a Catalunya, em feia vergonya no parlar-lo. No el necessitava, és veritat. Però, és un tema de respecte pel poble on visc. Fins i tot, considero Barcelona casa meua. A més, com em va dir la meua àvia, la saviesa no pesa gens.

L'any passat vaig començar el català. Ara que el parlo una mica, veig com s'està obrint una porta nova. Les cares de les persones canvien quan canvio jo al català. Connectem d'una manera distinta. A més, començo a veure els matisos i els colors de la llengua. M'agrada. M'agrada molt.

REFLEXIÓ: Fins ara, he sobreviscut a Barcelona. Ara hi viuré per complet parlant en català.